

»Njiva je zopet tvoja!« je dejal Barbi, »in če je ti ne boš uživala, jo bo tvoj sin.«

Barba se je oddehnila od duševnih boleti, telesne je pa niso popustile. Med solzami se je zahvaljevala Martinu za dobroto.

»Bog ti povrni, Martin! Pozabi, kar sem ti storila.«

»Vedno sem nosil v duši tebe in dom. Delal sem in štedil krone in zate in sina sem jih dal in ne mogel bi jih bolje shraniti.«

Prišel je večer, in tedaj se je dokončalo Barbino trudapolno življenje. Zadnji solnčni žarki so poljubljali Kras, ko se je poslavljal njena duša od zemlje in splavala nad zvezde.

Tam za cerkvijo je pa stala njiva v vsej pomladni lepoti in čakala delavca, da jo okoplje, zaseje in zasadi.

Zapel je zvon mrliču, in njiva se je zgenila.
»Njej zvoni, ki me je tako ljubila.«

In zavele so sape mimo njive, streslo se je mlado listje na trtah, prve cvetice so klonile — glave, prva trava je strepetala.

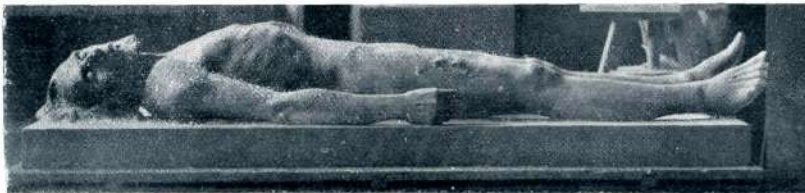
Morska gladina je blestela zadnjih solnčnih žarkov, polagoma se je nižala velika žareča krogla zatonu, dokler se ni izgubila daleč, daleč. Tedaj je padel mrak čez vso naravo in priplavala je noč in razgrnila svoj plašč nad morje in Kras.

V hiši ob vasi je ležala mrtva Pilatovka, Guštin je jokal na skrinji, Martin je pa zrl nepremično v tla in mislil. Ljudje so zvedeli in so se vpraševali:

»Ubožica, vendar! Zakaj je delala, trpela in molila?«

»Za njivo, za zemljo!«

Blagoslovljena njiva, s solzami orošena, z znojem okopana, s trudom in naporom kupljena! Blagoslovljena mati zemlja, ti ljubljena dobrotnica in hraniteljica človeškega rodu, blagoslovljena na veke!

ANTON ŠTEFIC:
ŠTUDIJA ZA KRISTUSA V GROBU.

ROMANCA O SKRBI.

Zložil Jos. Lovrenčič.

Noč je vlačuga vlačug:
v vijolično platno eterskih rjuh
vabi in vabi, izvabi dan:
vzdrhti Ciklopu ogromno telo,
izgori mu oko
v onemogli sli
in njen je omotice pijan ...

Zavest
povrne mu devete ure kri,
ki oškropi
zlato vseh zvezd.

Prej ko vstane, da plane na pot
pozdravljat črne zemlje hrepeneči rod,
v meso luči
z blestečebel ostri zobmi
se mu zažrize skrb, ljubezni plod,
in govori:

»In če si do neba visok
in te je sram
od modre glave pa do prašnih nog
peljati mater v svoj blesteči hram —
jaz — tvoj in njen otrok,
jaz grem s teboj, da v hramu tem
ovenča moje čelo diadem
in vzamem žezlo vlade v roko —
človeštvo mora klanjati se mi globoko!« —

Gresta in rasteta z zemlje v nebo:
Dan se smeji v svojo zlato bradó.
Skrb, vesela očeta,
črne kite senc spleta
in ž njimi biča
goro moža in stezo slabiča.
Noč vlačuga pa čaka in čaka.
Ve: Ciklop omamljen spet k njej prikoraka
oblečen v škrlat, tkan iz niti mraka,
in hotel bo žametno njeno teló,
da svet bo osrečilo z novo skrbjo ...

